τ' αφεντικού τα *παραμύθια*

«Εδώ και δεκαετίες ζούμε πάνω από τις δυνάμεις μας». Να ένας από τους πρώτους μύθους που μας σέρβιρε η κρίση. Η ελληνική κοινωνία, έλεγε τούτος ο μύθος, είναι μία, ενιαία, με κοινά συμφέροντα. Η κρίση, έλεγε, δεν είναι ευθύνη των αφεντικών, είναι ευθύνη όλων μας. Η κρίση, έλεγε, είναι τα χρωστούμενα για τις δεκαετίες που, όλοι μαζί, λαθροευημερούσαμε.

Μισοαλήθειες για να τρώγεται το μέγα ψέμα. Γιατί η αλήθεια είναι ότι στα χρόνια της λεγόμενης ευημερίας μεγάλα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας **ζούσαν όχι πάνω από τις δυνάμεις τους, αλλά πάνω από τον μισθό τους.** Ότι ακόμα και τότε οι μισθοί ήταν της πείνας και μεγάλο κομμάτι της επιβίωσης και αναπαραγωγής τους στηρίζονταν σε δάνεια και στη γνωστή καβάτζα ονόματι «ελληνική οικογένεια». Ότι ενώ αυτά συνέβαιναν, ελάχιστοι απορούσαν, ελάχιστοι δυσανασχετούσαν, ελάχιστοι απαιτούσαν. Γιατί τότε «εδώ δεν υπήρχαν εργάτες», δεν υπήρχε εκμετάλλευση. Εδώ βρισκόμασταν διαρκώς στον προθάλαμο του ονείρου και της επιτυχίας.

Για να το πούμε αλλιώς, η τεράστια μείωση των μισθών από το 2010 μέχρι σήμερα μπόρεσε να γίνει τόσο άμεσα και σε τέτοια έκταση γιατί τα αφεντικά μας έχουν το πάνω χέρι στον ταξικό ανταγωνισμό για περισσότερα από τριάντα χρόνια. Και την αβάντα αυτή τους τη δώσαμε εμείς.

...και του πολέμου η αλήθεια

Και μια και ξεκινήσαμε με τις αλήθειες, να άλλη μία. Αυτά τα περί ενιαίας κοινωνίας και κοινής ευθύνης είναι μπούρδες· μπούρδες με το καντάρι. Γιατί η κοινωνία που ζούμε είναι ταξική και στις ταξικές κοινωνίες δεν είμαστε ίδιοι με τα αφεντικά μας. Γιατί, τελικά, **στις ταξικές κοινωνίες αυτός που ορίζει όχι μόνο το ύψος των μισθών, αλλά και το πώς θα ζούμε -τι θα τρώμε, πόσο και πότε θα ξεκουραζόμαστε, πώς θα πηδιόμαστε και πώς θα διασκεδάζουμε- θα είμαστε ή εμείς ή τα αφεντικά μας.**

Μέρα με τη μέρα, όσο περισσότερο στριμωχνόμαστε τόσο οι ξεχασμένες δικές μας αλήθειες θα ξεπροβάλουν κάτω από τους τόνους ψέμα. Να και μία για το τέλος: **Εμείς -όχι τα αφεντικά μας- παράγουμε τον πλούτο αυτού του κόσμου.** Ακόμα κι όταν δεχόμαστε τη μια αφεντικίσια επίθεση μετά την άλλη δε χανόμαστε. Οργανωτικά αδύναμοι, διασκορπισμένες σε χίλια κομμάτια, δουλεύοντας και σιχτιρίζοντας, ψάχνοντας να βρούμε τρόπους να βγει ο μήνας, είμαστε ακόμα εδώ.

Και έτσι φαίνεται ξεκάθαρα η μόνη ευθύνη που έχουμε· που είχαμε ποτέ: τα όσα κάνουμε -αλλά κυριώς τα όσα δεν κάνουμε- για να διανύσουμε το δρόμο από το να είμαστε απλά εδώ μέχρι το να ορίζουμε τις τύχες μας.

CLASSWARDOGZ
classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com

05/2016